

γυναικουλᾶς ὁ, ἐνιαχ. ὕναικουλ-λᾶς Κάρπ. ("Ελύμπ.) Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικοῦλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶς.

Ὁ γυναικοθήρας ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικάκις 2.

γυναικούλης ὁ, Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)—Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 125, Ν. Ἔστ. 25 (1939), 309—Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ῥ'νικουῶλ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γεναικούλ-λῆς Ρόδ. κ.ά. ὕναικούλης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γυναικούλιας Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ. Πάτρ.)

Τὸ Βυζαντ. γυναικοῦλης.

1) Ὁ γυναικώδης, ὁ ἔχων τρόπους γυναικὸς Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. Πάτρ.) Ρόδ. κ.ά. — Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Ν. Ἔστ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικάκις 1. 2) Ὁ γυναικοθήρας Ἀθῆν. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Πάτρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)—Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημητρ. : Πολὺ ὕναικούλης εἶναι μὲν εὖρη καμμιὰ βολικά, ἀξανοίει νὰ τὴν χερονομήσῃ (ἀξανοίει = προσπαθεῖ) Ἀπύρανθ. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικάκις 2.

γυναικουλίστικα ἐπίρρ. Ζάκ. Κεφαλλ.—Λεξ. Βλαστ. ὕναικουλ-λίστικα Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γυναικουλίστικος. Ἡ λ. καὶ εἰς Βλάχ.

Κατὰ τρόπον γυναικεῖον, μὴ σοβαρόν, θηλυπρεπῶς ἐνθ' ἄν. Πβ. γυναικίστικα.

γυναικουλίστικος ἐπίθ. Ζάκ. Κεφαλλ.—Λεξ. Βάιγ. ὕναικουλ-λίστικος Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικοῦλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίστικος.

Ὁ ἰδιόζων εἰς γυναικούλαν, ὁ ἄνευ σοβαρότητος καὶ ἀξίας ἐνθ' ἄν. : Γυναικουλίστικα πράματα - καμώματα. γυναικουλίστικες κουβέντες Κεφαλλ. Εὐτά ὕναικουλ-λίστικα πράματα Κάσ. Πβ. γυναικίστικος.

γυναικοῦπόθεση ἡ, ἐνιαχ. γυναικοπόθεση Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ ὑπόθεση.

Ἐρωτικά περιπέτεια, σκάνδαλα ἐνθ' ἄν. : Ἀσμ.

Ὁ Σμπράνις ἦτανε λελὸς καὶ κρέμνα τερεκέδες, μὰ γιὰ γυναικοπόθεσες δὲν εἶχε αὐτὸς λεκέδες Κύθηρ. Συνών. γυναικοδοὺλεϊά 3.

γυναικούρα ἡ, ἐνιαχ. γεναικούρα Κύπρ. (Καρπασ.) ὕναικουρά Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὗς. γυναικοῦρεν, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. Σ. Μενάρδ., Ἀθηνᾶ 6 (1894), 464. Ὁ τονισμὸς τοῦ τύπ. ὕναικουρὰ πιθαν. κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ ἀντίθ. κανακαρὰ καὶ ἄλλα ὀξύτονα.

Μεγαλόσωμος γυνὴ ἐνθ' ἄν. Συνών. Ἀμαζόνα 2, ἀντριτσάνα, ἀντρογυναικα 1, γυναικαρία, γυναικαρος 1, γυναικάτσος, γύναικος 1.

γυναικουριά ἡ, Ἡπ. (Αὐλότοπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικοῦρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

Πλήθος γυναικῶν : Ἦταν πολλὴ γυναικουριά. Πλάκωσε γυναικουριά 'ς τὸ παζάρι. Συνών. γυναικαρεὶ 2, γυναικοβόλι, γυναικοβρόντι, γυναικοβρόχι, γυναικοθέμι, γυναικοθέσι, γυναικοθήκι, γυναικόκοσμος 2, γυναικολάσι, γυναικολόγι, γυναικομάζωμα, γυναικομάζωξη, γυναικομάνι, γυναικομάντρι, γυναικοσώρι, γυναικοσωρός.

γυναικουρίνα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν. Κίσ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικοῦρα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίνα, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,80 καὶ Φ. Κουκουλ., Οἰουντ., 213. Πβ. ἀγορίνα, ἀλογίνα, κοπελίνα.

Ἡ ὑπερμέτρως ὑψηλὴ καὶ μεγαλόσωμος γυνὴ ἐνθ' ἄν. : Δὲ δὴ θυμάσαι σὺ εἶδα γυναικουρίνα ἦτορε ἡ λάλη σου (= γιαγιά σου) Κίσ. Συνών. Ἀμαζόνα 2, ἀντριτσάνα, ἀντρογυναικα 1, ἀντροῦτσος, γυναικάρα (εἰς λ. γυναικαρος), γυναικαρία, γυναικάτσος, γύναικος 1, γυναικοῦρα.

γυναικοφέρνω σύνθηθ. ὕναικοφέρνω Κάσ. γεναικοφέρνω Κῶς κ.ά. γυναικουφέρνω Ἡπ. ῥ'ναικουφέρνω Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) γυνικουφέρνω Ἡπ. (Κουκούλ.) ῥ'νικουφέρνω Θεσσ. (Δομοκ. Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Σταγιᾶδ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γαλατ. Γήλοφ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Σπάρτ. Φθιώτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικα καὶ τοῦ ρ. φέρνω, διὰ τὸ ὅπ. ὡς β' συνθετ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 252.

Ἐπὶ ἀνδρός, φέρομαι ὡς γυνή, ἔχω τρόπους γυναικός, ἐκτελῶ ἔργα ἰδιόζοντα εἰς γυναικας σύνθηθ. : Πολὺ γυναικοφέρνει ὁ Σωτήρης, ἀκόμα κ' ἡ φωνὴ του μειάζει γυναικεία σύνθηθ. ῥ'ναικουφέρν' μ' φαίνεται, ἡ γὰρ αὐτὸς οὐ χριστιανὸς Εὐβ. (Ἀκρ.) Πουλὺ ῥ'νικουφέρν' οὐ μασκαρᾶς Μακεδ. (Γαλατ.) Δὲ σ' φαίνεται νὰ γυνικουφέρν' αὐτὸς οὐ ἀνθρωπος : Ἡπ. (Κουκούλ.) Πολὺ ὕναικοφέρνει τὸ παιδί του Κάσ. Συνών. γυναικίζω 1.

γυναικόφωνος ἐπίθ. Πάρ.—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. γυναικόφωνος.

Ὁ ἔχων γυναικεῖαν φωνήν, ἐπὶ ἀνδρός, ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀντροφώνος.

γυναικοχάβρα ἡ, Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 23.

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ χάβρα.

Θορυβώδης συγκέντρωσις γυναικῶν.

γυναικόχορτο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ χόρτο.

Εἶδος ἀγρίου πιθαν. βολβώδους φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἔκχυμα, πινόμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ρυθμίζει τὴν ἐμμηνορροήν αὐτῶν ἢ ἐπαναφέρει ταύτην διακοπεῖσαν λόγῳ ἐγκυμοσύνης, ἀφοῦ καταστρέφει τὸ ἐμβρυον. Συνών. ἀτεκνόχορτο, στειροβότανο, στειροχόρτι.

γυναικοχώρι τό, Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Κυνουρ. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) ῥ'νικουχώρ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)



Ἐκ τῶν οὐσ. *γυναικα* καὶ *χωρίο*.

Τὸ χωρίον ἀπὸ τοῦ ὁποῖον κατὰγεται ἡ σύζυγος ἐνθ' ἄν.:
"Ὅσο ἦταν ἀρρεβωνιασμένος, ποῦ νὰ τότε ξεκολλήσης ἀπὸ
τὸ γυναικοχώρι! Πελοπν. (Κυνουρ.) Συνών. *γυναικο-*
πατρίδα, *νυφοχώρι*.

γυναικωνίτης ὁ, λόγ. σύνθη. ὕναικωνίτης Κάρπ.
Κάσ. *γυνικουνίτ'ς* Ἡπ. (Ἀρτοπ.) κ.ά.

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. *γυναικωνίτης*, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ
ἀρχ. οὐσ. *γυναικωνίτις*.

Τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ἐνθα ἴστανται αἱ γυναῖκες ἐνθ' ἄν.:
Φυλάουσι τὸν ἐπιτάφιο 'ς τὸν ὕναικωνίτη Κάσ. Πάει 'ς τὴν
ἐκκλησὰ 'ς τὸν ὕναικωνίτη αὐτόθ. Τὸν ἐπιτάφχιον τοῦ
βάν'ν 'ς τοῦ γυνικουνίτ' Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Συνών. *γυναι-*
καρθεὶ 1, *γυναικειο* (εἰς λ. *γυναικειος* B1),
γυναικήσιο (εἰς λ. *γυναικήσιος* 2), *γυναι-*
κίδι, *γυναικίτης*, *γυναικοστασίδι*, *γυ-*
ναικωτίκι, *γυναικωτό* (εἰς λ. *γυναικω-*
τός 5).

γυναικῶνω ἐνιαχ. *γεναικῶνω* Κύπρ.

Τὸ Ἑλληνιστ. *γυναικῶω*.

Καθίσταμαι γυνὴ ἀπὸ νεᾶνις ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Πρῶμα μὲ μ-μον *γεναικῶσες* τῷ ἐν τῷ ἔχω σε καμάριν
(μήπως ἔγινες προῶρος γυνὴ καὶ δὲν σὲ καμαρώνω διὰ
τοῦτο).

γυναικωσιὰ ἡ, ἐνιαχ. *γυναικωσά* Ἴος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γυναικα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ωσιὰ.

Ἡ σύζυγος ἐνθ' ἄν.: Πάω γιὰ τὴ γυναικωσά μου Ἴος.

γυναικωτᾶς ὁ, Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γυναικωτός* κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ
οὐσ. *γυναικᾶς*.

Γυναικωτός, τὸ ὅπ. βλ.

γυναικωτίκι τό, Πελοπν. (Μεσσην.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν οὐσ. *γυναικωτός*, διὰ τὸ ὅπ. βλ.
γυναικωτός 4, καὶ *γυναικίτι*, διὰ τὸ ὅπ. βλ.
γυναικίτης.

Γυναικωνίτης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γυναικωτός ἐπίθ. Ἀθῆν. Δαρδαν. Θῆρ. Ἴων. (Σμύρν.)
Κύθν. Πειρ. Πελοπν. (Βερεστ. Βλαχοκερασ. Γαργαλ. Καλά-
βρυτ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ξηροκ. Οἶν.
Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Πόντ. (Ἰμερ. Τραπ.) Ρόδ. Σέριφ.
Στερελλ. (Ἀράχ.) Σύμ. Σῦρ. — Λεξ. Ψύλλ. Περίδ. Ἡπίτ.
Πρω. Δημητρ. ὕναικωτός Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. ὕναικω-
τός Θράκ. (Σηλυβρ.) *γυνικουτός* Εὐβ. (Λιχάς) ὕνικουτός
Θράκ. (Μαρών.) Λέσβ. *γεναικωτός* Κύπρ. Κῶς (Καρδάμ.
κ.ά.) *γεναικ'τές* Σκύρ. *γιουναικωτός* Μέγαρ.

Τὸ Βυζαντ. *γυναικωτός*, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. Χαλκο-
κονδ. 466 (ἐκδ. Βόννης).

1) Ὁ γυναικώδης, ὁ ἔχων τρόπους γυναικῶς Ἀθῆν. Δαρ-
δαν. Εὐβ. (Λιχάς) Θράκ. (Μαρών. Σηλυβρ.) Ἴων. (Σμύρν.)
Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κύθν. Κύπρ. Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.)
Μέγαρ Πειρ. Πελοπν. (Βερεστ. Βλαχοκερασ. Γαργαλ. Καλά-

βρυτ. Κοντογόν. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ξηροκ. Οἶν.
Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Πόντ. (Ἰμερ. Τραπ.) Ρόδ. Σέριφ.
Σύμ. Σῦρ. — Λεξ. Ψύλλ. Περίδ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ.:
Μὴν κἀνης παρέα μ' αὐτὸν τὸ γυναικωτό Ἀθῆν. Ἀπὸ ἄντρα
γυναικωτό περιμένεις λόγο; Πειρ. Τοῦτες ὁ γεναικ'τές θέλει
νὰ παίξῃ μὲ τὰ κορίτσα Σκύρ. Μ' κρός ὁμωαζι σιρικου-
θήλ'κους, *γυνικουτός* Εὐβ. (Λιχάς) Ἔμ - μου ῥέσει νὰ 'σαι
σὰ γεναικωτός Κῶς (Καρδάμ.) 2) Ὁ ἀσχολούμενος μὲ
γυναικείας ἐργασίας Πελοπν. (Ξηροκ.): *"Ἦτανε τυχερή, ὁ
ἄντρας της εἶναι γυναικωτός καὶ τὴ βοηθάει πολὺ.* 3) Ὁ
καλόβολος, ὁ συγκαταβατικός, ὁ ὑποχωρῶν εἰς τὰς ἰδιο-
τροπίαις τῆς συζύγου Θράκ. (Μαρών.): *Τὸν ἦδρι τὸν ἄντρα
τ'ς ὕνικουτὸν κὶ χουρεῦ' τ' ἄλουγο τ'ς.* 4) Ὁ γυναικεῖος
Θῆρ. Κύθν. Σέριφ.: *Γυναικωτὰ φορέματα Θῆρ. Γυναικωτὸ
τσουράπι Σέριφ. Δουλειὲς ἀδρίστικες τσαὶ γυναικωτὲς Κύθν.*
Ἡ Μαρία ἔχει καὶ γυναικωτὴ καὶ ἀδρίκεια φωνὴ Σέριφ.
Συνών. *γυναικειός* 1, *γυναικήσιος*, *γυναι-*
κήσιμος, *γυναίικιος*, *γυναικίστικος*.
Ἀντίθ. ἀγουρᾶκός ἀγουράτικος, ἀγορή-
σιος, ἀγορίστικος, ἀνθρωπήσιμος, ἀν-
θρωπήσιος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρέσιος,
ἀντρίκειος 1, ἀντρίκος 1. 5) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ.,
τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προοριζόμενον μέρος τοῦ ναοῦ Πελοπν.
(Μανιάκ.): *Ἡ ἄγια Τράπεζα, τὸ ἱερό, τὸ ἀντρίκειο καὶ τὸ
γυναικωτό.* Συνών. βλ. εἰς λ. *γυναικωνίτης*.

γύναιο τό, λόγ. σύνθη.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *γύναιον*.

Γυνὴ εὐτελής, γυνὴ κακῆς διαγωγῆς σύνθη.

Γυοῦρα τά, σύνθη. Γυόρα Σῦρ.

Τὸ Ἑλληνιστ. *Γύαρος* καὶ *Γύαρα*.

Ὄνομα νηϊδός, ΒΔ τῆς Σύρου κειμένης, ἡ ὁποία διὰ τὸ
ἐρημον καὶ ἄγονον αὐτῆς ἀπαντᾷ εἰς μεταφ. φρ. σύνθη.: Θὰ
σὲ στείλω 'ς τὰ Γυοῦρα (θὰ σὲ στείλω εἰς τὸν διάβολον)
Λέσβ. *"Ἀδὶ 'ς τὰ Γυοῦρα* («ἔρ' ἐς κόρακας») Μ. Ἀσία
(Κυδων.) *Ποῦ 'ς τὰ Γυοῦρα* πῆγε; (συνών. μὲ τὴν φρ. «Ποῦ
εἰς τὸ διάβολο πῆγε;») αὐτόθ. *Πήγαινε 'ς τὰ Γυοῦρα!* (συν-
ών. μὲ τὸ «γκρεμοτσακίσου») Πελοπν. (Μεσσην.) *Εἶναι
γιὰ τὰ Γυοῦρα* (ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ ἔχοντος σώας τὰς φρένας,
συνών. μὲ τὴν φρ. «εἶναι γιὰ τὴν Τῆνον») Ἀθῆν. *Θαρρεῖ
πῶς τὸν ἔφεραν ἀπὸ τὰ Γυοῦρα* (ἐπὶ ἀπλοῦκοῦ καὶ ἀξέστου)
Σῦρ. || Παροιμ.

Τὸ πουλλί μου 'ναι 'ς τὰ Γυοῦρα,

μὰ 'χω κὶ ἄλλη 'ς τὰ σιγοῦρα

(ἐπὶ ἀπίστου συζύγου ἢ ἐρωτομανοῦς) Μύκ.

Γγουρλιανός ἐπίθ. Σῦρ. Ἀγγουρλιανός Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γγούρα*.

Ὁ ἐκ Γυάρου προερχόμενος, ὁ τῆς Γυάρου: Ἀγγουρλια-
νὸ τυρί.

γύπακλας ὁ, ἐνιαχ. *γύπακλος* Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γῦπας* καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -άκλας,
παρὰ τὴν ὅπ. καὶ -άκλος.

Μεγαλόσωμος γύψ ἐνθ' ἄν.: *Παναγία μου, ἕνας γύπα-*
κλος! Πόσες εἶναι οἱ φτεροῦες του! Κῶς.

